

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Teresa Mróz

Sędziowie: SA Marcin Strobel (spr.)

SO (del.) Jolanta Pyżlak

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Firmy (...) spółki jawnej w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 11 lutego 2014 r.

sygn. akt XVII AmE 40/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

1. w punkcie pierwszym uchyla decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (...) z dnia 13 grudnia 2011 roku w całości;

2. w punkcie drugim zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz Firmy (...) spółka jawna w B. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz Firmy (...) spółka jawna w B. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1044/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2011 r. nr (...) Prezes URE, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - Firmie (...) Spółka jawna z siedzibą w B., stwierdził że przedsiębiorca naruszył warunek 2.1.1 i 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją z dnia 12 stycznia 2001 r., zmienioną decyzją z dnia 6 kwietnia 2004 r. oraz decyzją z dnia 2 stycznia 2006 r., w ten sposób, iż prowadził działalność koncesjonowaną w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych, innych niż benzyny lotnicze przy pomocy kontenerowej stacji paliw, zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...).

Za powyższe działania organ wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 28 000,00 zł, co stanowi 0,5 % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w 2010 r.

Na skutek odwołania Firmy (...) Spółka jawna z siedzibą w B., wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r., Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie (pkt. 1) i zasądził od Firmy (...) Spółka jawna z siedzibą w B. na rzecz Prezesa URE kwotę 360,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt. 2).

Powołany wyżej wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Decyzją z dnia 12 stycznia 2001 r. Nr (...) zmienioną decyzją z dnia 6 kwietnia 2004 r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 2 stycznia 2006 r. Nr (...), Prezes URE udzielił przedsiębiorcy - Firmie (...) Spółka jawna z siedzibą w B. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 15 stycznia 2001 r. do dnia 15 stycznia 2011 r.

Zgodnie z warunkiem 2.1.1., wskazanej powyżej koncesji, koncesjonariusz był zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do prowadzenia działalności objętej koncesją na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów. Natomiast stosownie do warunku 2.2.1. koncesji, koncesjonariusz był zobowiązany do utrzymania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami, określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymywanie wymaganej jakości paliw ciekłych, będących przedmiotem obrotu hurtowego oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorców w paliwa, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów.

Decyzją z dnia 21 stycznia 2011 r. Nr (...), sprostowaną postanowieniem z dnia 31 stycznia 2011 r. oraz zmienioną decyzją z dnia 18 października 2011 r. koncesjonariuszowi udzielono kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 21 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r.

Jako przedmiot działalności objętej w/w koncesją wskazano działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...).

Od dnia 1 stycznia 2006 r. Firma (...) Spółka jawna z siedzibą w B. prowadziła działalność w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych, innych niż benzyny lotnicze na kontenerowej stacji paliw, zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), w skład której wchodziły dwa zbiorniki naziemne o pojemności 10 m⁽³⁾ i 26 m⁽³⁾.

Pismem z dnia 31 maja 2011 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.1.1 i 2.2.1 udzielonej koncesji z dnia 12 stycznia 2001r.

W odpowiedzi na powyższe pismo, w piśmie z dnia 8 czerwca 2011 r. przedsiębiorca zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań A. R. i M. R. oraz przekazał organowi sprawozdanie finansowe.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2011 r. Prezes URE odmówił przeprowadzenia tego dowodu, zaś pismem z dnia 7 listopada 2011 r. zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego, informując o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym i złożenia dodatkowych wyjaśnień i uwag.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a podnoszone w odwołaniu zarzuty niezasadne.

Zdaniem Sądu I instancji, stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, przy czym już naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania tego przepisu. Jego treść przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis ten stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary za niedochowanie obowiązków przewidzianych w udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

Powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji, w tym warunek 2.1.1 i 2.2.1, zgodził się spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej oraz utrzymywać stan techniczny i wyposażać użytkowane obiekty, instalacje i urządzenia, związane z prowadzeniem działalności objętej koncesją, zgodnie z przepisami określającymi warunki techniczne.

Tymczasem od 1 stycznia prowadził działalność w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze przy pomocy kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), pomimo że na mocy przepisów wyłączona została możliwość wykorzystania do tych celów stacji kontenerowych.

Warunki techniczne, jakim musi odpowiadać stacja paliw, jako obiekt budowlany określone zostały rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063 ze zm.), które na mocy § 179 weszło w życie 1 stycznia 2006 r.

Stosownie zaś do § 99 ust. 1 powołanego rozporządzenia użytkowanie stacji kontenerowych dopuszczono wyłącznie jako użytkowanie tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a nadto do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Stacji paliw powoda, służącej do sprzedaży detalicznej paliwa, nie można natomiast zaliczyć do obiektów o takim przeznaczeniu.

Zgodnie z § 1 pkt 2 wskazanego wyżej rozporządzenia stacją paliw płynnych, jest obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze.

Z definicji tej wynika zatem, że prawodawca nie przewiduje, takiej możliwości, aby w skład stacji paliw płynnych wchodziły nadziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, a takie właśnie wykorzystywał w swej działalności powód.

Od dnia wejścia w życie w/w rozporządzenia, tj. od dnia 1 stycznia 2006 r. przedsiębiorca powinien zatem prowadzić działalność zgodnie z jego przepisami, mając na uwadze, że użytkowanie stacji kontenerowych dopuszczono wyłącznie w charakterze tymczasowych obiektów budowlanych, przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, bez dodatkowego ustawowego terminu na odpowiednie doposażenie stacji.

Nie ma przy tym znaczenia to, czy przedsiębiorca prowadził już wcześniej działalność na podstawie koncesji, wykorzystując kontenerowy zbiornik na paliwo, skoro od dnia 1 stycznia 2006 r. obowiązany był stosować się do aktualnych regulacji rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r., warunkujących prowadzenie przez niego działalności koncesjonowanej, w tym § 99 rozporządzenia, odnoszącego się do wszelkich stacji kontenerowych niezależnie od tego, kiedy zostały wybudowane.

Jak zauważył Sąd I instancji już poprzednie akty prawne wskazywały na konieczność dostosowania warunków technicznych stacji kontenerowych do wymogów stałych stacji paliw płynnych.

W świetle § 237 ust. 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 sierpnia 1996r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 122, poz. 576), kontenerowe stacje paliw płynnych oraz stacje gazu płynnego powinny być dostosowane w terminie sześciu lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia, do warunków technicznych dla stałych stacji paliw płynnych, przez które rozumie się zespół obiektów budowlanych, w którego skład mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe, odmierzacze paliw,

instalacje technologiczne, wodnokanalizacyjne i energetyczne, urządzenia do wydawania gazu płynnego, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe.

Przedmiotowe rozporządzenie zostało, co prawda uchylone i zastąpione rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 98, poz. 1067), lecz to, w jego pierwotnym brzmieniu, również nakazywało dostosować stacje kontenerowe oraz stacje gazu płynnego do warunków technicznych dla stałych stacji paliw, w terminie do dnia 16 stycznia 2003 r. (§ 236 ust. 1 rozporządzenia).

Ponieważ prowadzona przez powoda stacja nie została dostosowana do tych wymogów, zdaniem Sądu Okręgowego uznać należy, że powód działał niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym z § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, albowiem od początku obowiązywania w/w rozporządzenia, to nie przewidywało już okresu przejściowego na doposażenie stacji kontenerowej, eliminując możliwość prowadzenia standardowego obrotu olejem napędowym i benzynami silnikowymi innymi niż lotnicze przy wykorzystaniu stacji kontenerowej, klasyfikując wprost stację kontenerową, jako tymczasowy obiekt budowlany specjalnego przeznaczenia, a więc obiekt nie przeznaczony do powszechnego obrotu paliwami ciekłymi.

O legalności wykorzystania na potrzeby obrotu paliwami ciekłymi kontenerowej stacji w S. przy ul. (...), nie mogą świadczyć zatem ani posiadana przez przedsiębiorcę koncesja na obrót paliwami ciekłymi, wydana w odmiennym stanie prawnym, ani pozytywne wyniki kontroli organów nadzoru, w zakresie przestrzegania przepisów przeciwpożarowych, badania okresowego zbiorników magazynowych czy oddziaływania instalacji na środowisko.

Uzyskanie pierwszej decyzji koncesyjnej przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. nie zwalnia bowiem przedsiębiorcy od przestrzegania prawa z uwzględnieniem zmian prawnych w zakresie obrotu paliwami.

Zdaniem Sądu I instancji ,działanie przedsiębiorcy stanowi zatem naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, co w konsekwencji pozwala na uznanie, iż wydana przez pozwanego decyzja jest prawidłowa.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było również przesłanek, które uzasadniałyby zmianę przedmiotowej decyzji w zakresie wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej.

Stopień szkodliwości czynu jest znaczny, wobec dokonywania przez przedsiębiorcę obrotu benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze i olejem napędowym przy pomocy infrastruktury nie przeznaczonej (w świetle obowiązujących przepisów) do wykonywania działalności koncesjonowanej, a oceny tej nie zmienia fakt usunięcia stanu niezgodnego z prawem.

Brak jest zatem przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne.

Przedsiębiorca nie może zasłaniać się również indywidualną interpretacją przepisów prawa, a zaniechanie stosowania jasnego i precyzyjnego przepisu § 99 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r., uznać należy za zawinione zaniechanie. Niedostosowanie się do obowiązujących warunków technicznych, świadczy o braku należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą.

Przychody z działalności gospodarczej wynoszące ogółem 5 919 983,22 zł, zaś z działalności koncesjonowanej 5 654 891,50 zł oraz zysk netto w wysokości 255 352,89 zł, pozwalają zdaniem Sądu I instancji na przyjęcie, iż nałożona na przedsiębiorcę zaskarżoną decyzją kara pieniężna jest odpowiednia.

Kara ta mieści się w granicach wyznaczonych przepisem art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne i stanowi zaledwie 0,5% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2010 r. z działalności objętej koncesją.

W konsekwencji Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania powoda oddalając je jako niezasadne.

Na uzasadnienie orzeczenia o kosztach, Sąd I instancji powołał przepisy art. 98 i 99 k.p.c.

Apelację od powołanego wyżej wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 33 ust. 3 ustawy prawo energetyczne poprzez uznanie, że powód swoim zachowaniem naruszył obowiązujące przepisy prawa, pomimo, że działał w oparciu o ważnie wydaną, obowiązującą koncesję, co skutkowało nałożeniem na powoda kary pieniężnej,

- naruszenie art. 50 ustawy prawo energetyczne w związku z art. 71 ust. 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie, że powód swoim zachowaniem naruszył obowiązujące przepisy prawa, mimo, że działał w oparciu o ważnie wydaną, obowiązującą koncesję, co skutkowało nałożeniem na powoda kary pieniężnej,

- naruszenie art. 56 ust. 12 ustawy prawo energetyczne poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu polegające na ustaleniu, że określone tym przepisem przesłanki zastosowania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej mają zastosowanie w niniejszej sprawie oraz uznanie, że wymierzenie kary nie wymaga wykazania zawinonego działania lub zaniechania powoda - przedsiębiorcy,

- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że to powód swoim zachowaniem nie dochował należytej staranności, jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą, podczas gdy to Prezes URE swoim zaniechaniem naruszył art. 28 stawy prawo energetyczne w zw. z art. art. 57 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 41 ust. 2 prawo energetyczne, co uzasadniało niezawinione działanie powoda,

- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zachowania powoda, a przez to uznanie, że przedsiębiorca nie dochował należytej staranności, jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą, że stopień zawinienia powoda był znaczny oraz że świadomie naruszył przepisy prawa przy wykonywaniu działalność koncesjonowanej,

- błąd w ustaleniach faktycznych i uznanie, że powód działa niezgodnie z warunkami koncesji udzielonej mu decyzją z dnia 12 stycznia 2004 r., nr Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 6 kwietnia 2004 r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 2 stycznia 2006 r. Nr (...), w ten sposób, że prowadził działalność koncesjonowaną w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze, przy pomocy kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej miejscowości S., ul. (...),

- naruszenie zasady nieretroaktywności zawartej w art. 2 Konstytucji stanowiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, poprzez uznanie, że mimo obowiązującej powoda ważnej koncesji, działa on niezgodnie z przepisami prawa, które weszły w życie po potwierdzeniu przez organ administracyjny, ważności udzielonej powodowi koncesji.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 grudnia 2011 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przypisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przypisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda, w zakresie w jakim zmierza do zamiany zaskarżonego wyroku, poprzez uchylenie powołanej na wstępie decyzji, jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek z nieco odmiennych względów, aniżeli wyartykułowane w zawartych w niej zarzutach.

Wbrew twierdzeniom apelującej, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za własne.

Wskazać przy tym należy, iż powołany w apelacji zarzut, dotyczący błędnych ustaleń faktycznych odnoszących się do działania powodowej spółki, w istocie nie neguje treści takowych ustaleń, poczynionych przez Sąd I instancji, lecz ich wadliwą ocenę, a zatem dotyczy wadliwości w zakresie wniosku Sądu I instancji o fakty, a nie wadliwości w zakresie ustaleń, na których oparto to wnioskowanie.

Zarzut dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych uznać zatem należy za chybiony, wskazując przy tym, jak przyznaje sama apelująca, że stan faktyczny zaistniały w niniejszej sprawie, był pomiędzy stronami bezsporny.

Słusznie natomiast podnosi apelująca, iż Sąd I instancji, w ramach procesu wniosku opartego na przeprowadzonych w sprawie dowodach, błędnie przyjął, iż spółka naruszyła warunki udzielonej jej koncesji, co w konsekwencji doprowadziło, tak do naruszenia przepisu art 233 § 1 k.p.c., jak i przepisu art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. Nr 1059 za 2012 r. z późn. zm.).

Podstawą nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę, w oparciu o powołaną na wstępie decyzję Prezesa URE, było bowiem stwierdzenie przez organ, naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy Prawo energetyczne i wydanych w oparciu o zawartą w niej delegację ustawową rozporządzeń, w zakresie obowiązku dostosowania prowadzonej przez niego stacji kontenerowej, do zmieniających się warunków prawnych, związanych z wykonywaniem powszechnego obrotu paliwami ciekłymi oraz ograniczeniem możliwości wykonywania obrotu takimi paliwami, za pośrednictwem stacji kontenerowej, co skutkowało naruszeniem przez przedsiębiorcę przepisów obowiązującego prawa w zakresie działalności koncesjonowanej.

Zgodnie bowiem z warunkiem 2.1.1. udzielonej przedsiębiorcy koncesji koncesjonariusz obowiązany był do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności koncesjonowanej, zaś stosownie do warunku 2.2.1. również do zapewnienia i utrzymania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów, określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa mienia i ludzi.

Nie podejmując działań zmierzających do przekształcenia posiadanej stacji kontenerowej w stację stałą i dokonując powszechnego obrotu paliwami ciekłymi za pomocą stacji kontenerowej, po okresie, w którym winna być ona przekształcona w stację stałą (zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie delegacji ustawowej), koncesjonariusz naruszył zdaniem organu oba powołane wyżej warunki koncesji, co z kolei uzasadniało nałożenie na niego kary wymierzonej zaskarżoną decyzją.

Tego rodzaju wnioskowanie organu regulacyjnego, a w dalszej kolejności również wnioskowanie Sądu I instancji, który podzielił jego zapatrywania, uznać jednak należy za wadliwe i w konsekwencji prowadzące zarówno do naruszenia powołanych wyżej przepisów prawa procesowego, jak i materialnego.

Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 cytowanej wyżej ustawy Prawo energetyczne, może być bowiem jedynie obowiązek wynikający z treści decyzji o udzieleniu koncesji, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej, w sposób bardziej szczegółowy, niż to wynika z obowiązujących we danej dziedzinie uregulowań prawnych (patrz tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2011 r. III SK 18/11 – Lex nr 1108488).

Powyższa wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego znajduje dodatkowe potwierdzenie w wykładni systemowej i funkcjonalnej tego przepisu. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest bowiem tylko jednym z wielu przepisów Prawa energetycznego określających podstawowe elementy różnych czynów podlegających karze pieniężnej, nakładanej przez Prezesa URE. Wszystkie regulacje, zawarte w art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego byłyby bowiem zbędne gdyby przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego interpretowany był tak, jak uczynił to Sąd I instancji.

Określenie w art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego szczegółowych postaci deliktów administracyjnych, podlegających karze pieniężnej, byłoby zbędne, gdyż każde z tych zachowań można by kwalifikować, jako "nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji", której postanowienia zobowiązują koncesjonariusza do respektowania przepisów Prawa energetycznego, bądź innych przepisów prawa, obowiązujących w porządku prawnym Rzeczypospolitej.

Tymczasem od początku obowiązywania ustawy Prawo energetyczne przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 odnosił się tylko do jednego z czynów podlegających karze pieniężnej.

To z kolei uzasadnia wniosek, zgodnie z którym, stanowiąc o treści art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego, ustawodawca dążył do objęcia sankcją przewidzianą w tym przepisie konkretnych zachowań, uznanych za szczególnie niepożądane. Uznać zatem należy, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego powinien być interpretowany wąsko, jako odnoszący się do naruszenia przez przedsiębiorcę szczególnych warunków wykonywania działalności objętej koncesją, w rozumieniu art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego, a więc warunków szczegółowo i indywidualnie określonych w koncesji, z którymi nie można utożsamiać ogólnego obowiązku przestrzegania prawa w zakresie działalności koncesjonowanej.

Konkludując stwierdzić zatem należy, iż samo naruszenie obowiązujących norm prawnych, dotyczące sposobu, czy warunków wykonywania działalności koncesjonowanej, nie stanowi samo przez się naruszenia warunków koncesji, a co za tym idzie nie stanowi wystarczającej podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w oparciu o przepis art. 56 ust. 12 ustawy Prawo energetyczne.

Wskazać natomiast należy, iż udzielona apelującej koncesja nie nakładała na nią żadnych ograniczeń związanych z obrotem paliwami ciekłymi, obejmując zatem zezwolenie na taki obrót zarówno za pośrednictwem kontenerowej, jak i stałej stacji paliw i to zarówno przed zmianą warunków koncesji, jak i zmianą obowiązujących w tym zakresie uregulowań. W toku prowadzonego postępowania nie wykazano również aby prowadzona uprzednio przez apelującą kontenerowa stacja paliw nie spełniała wymogów technicznych, przewidzianych dla tego rodzaju stacji, stosownie do obowiązujących w okresie jej istnienia uregulowań prawnych.

Uznać zatem należy, że sam fakt powszechnego obrotu paliwami za pośrednictwem stacji kontenerowej, nie stanowił naruszenia warunków koncesji, o których mowa w art. 56 ust. 12 Prawa energetycznego. To z kolei prowadzi do wniosku, iż w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw do twierdzenia, iż tego rodzaju działanie uzasadnia nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej w oparciu o w/w przepis.

Z powyższych względów zarzuty dotyczące naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 56 ust. 12 ustawy Prawo energetyczne uznać należy za zasadne, co z kolei uzasadnia zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji.

Za bezzasadne w tych okolicznościach uznać natomiast należy pozostałe zarzuty apelacji.

Opisany wyżej brak podstaw do nałożenia na przedsiębiorcę w/w kary pieniężnej, z uwagi na brak przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 12 Prawa energetycznego, czyni bowiem bezprzedmiotową ocenę działania apelującego przedsiębiorcy przez pryzmat jego zgodności z prawem, w świetle przepisów obowiązujących w dacie poprzedzającym wydanie kwestionowanej decyzji, skoro podstawą wymierzenia mu kary pieniężnej było naruszenie warunków

koncesji, które jak to już wyżej wskazano nie mogą być utożsamiane z naruszeniem norm porządku prawnego nie stanowiących jednocześnie szczególnego obowiązku (warunku), uszczegółowionego w samej koncesji.

W takim wypadku przy braku możliwości postawienia przedsiębiorcy zarzutu działania z naruszeniem warunków koncesji, bezprzedmiotowe jest rozważanie czy było ono zawinione, i jaki był stopień szkodliwości społecznej tego działania, a nadto w oparciu o jakie regulacje, w związku ze zmianą przepisów w czasie obowiązywania udzielonej mu koncesji, działania przedsiębiorcy winny być oceniane.

W tym sensie za chybione uznać zatem należy zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji art. 33 ust. 3 Prawa energetycznego oraz art. 50 Prawa energetycznego w związku z art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173 poz. 1808 z późn. zm.) oraz art. 2 Konstytucji RP.

Uznając zatem apelację powódki za zasadną, należało zmienić zaskarżony wyrok, uchylając powołana na wstępie decyzję i zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji, na które składała się opłata sądowa w kwocie 100,00 zł (patrz art. 98 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd apelacyjny w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego, zawarte w pkt. II sentencji wyroku, obejmujących opłatę od apelacji w kwocie 100,00 zł, uzasadnia przepis art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.